

VLADIMIR COLIN

Coperta
Tehnoredare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLIN, VLADIMIR

Zece povești pitice... : basme / Vladimir Colin ; pref. de Lucian

Pricop ; il. de Dana Popescu - București : CarTex 2000, 2015

ISBN 978-973-104-288-7

I. Pricop, Lucian (pref.)

II. Popescu, Dana (il.)

821.135.1-93-34

ZECE POVEȘTI PITICE... BASME

Prefață de Lucian Pricop
Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA CARTEX 2000
București, 2015

CUPRINS

<i>Un jongler de lumi ficționale</i> (Lucian Pricop)	7
Zece povești pitice	9
Începutul.....	11
Povestea balenei celei mari și a peștișorului viteaz	14
Povestea cu țara cocoșilor	20
Povestea ariciului înțelept	25
Povestea măgărușului încăpățânat	30
Povestea motanului leneș	34
Povestea ceasului cu inimă	39
Povestea nucii lăudăroase	44
Povestea crocodilului care plângea	47
Povestea celor șapte rațe	50
Povestea ursului cafeniu	53
...și sfârșitul	58
Basme (1953)	61
Bob-de-Grâu	63
Buruiana neagră	81
Povestea cântecului	97
Hans și cele patru castele	109
Mladen, fiul ursului.....	121
Puterea dragostei	138

Slava, fiica pământului.....	153
Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte.....	171
Corabia sălbăticiunilor.....	181
Acul și foarfeca.....	200
Povestea fericirii.....	215
Fierarul năzdrăvan.....	234

COLIN, VLADIMIR

Zece povești pitice... : basme / Colin : pref. de Lucian

Pricop ; il. de Dana Popescu. - București : Cartex, 2000. 201 p.

ISBN 978-973-104-588-7

J. Pricop, pref. (Lucian Pricop)

(il.) Dana Popescu

Zece povești pitice.....	9
Înciputul.....	11
Povestea baloanului ceaiului și a peștișorului vișeu.....	14
Povestea cu țara cocoșilor.....	20
Povestea arcișului bălăcel.....	22
Povestea măștiișului înghesat.....	26
Povestea moriișului lenoc.....	34
Povestea căsușii cu țânțari.....	39
Povestea mureșii bălănoșe.....	44
Povestea crocodilului care plângese.....	47
Povestea celor șapte țigări.....	50
Povestea tirului căminat.....	53
Și sfârșit.....	58
Basme (1953).....	61
Bob-de-Orn.....	63
Buriana neagră.....	81
Povestea cântecului.....	97
Fans și cele patru castele.....	100
Violența, tîl ului.....	121
Povestea dragostei.....	138

ZECE POVEȘTI PITICE

- O poveste!

- Spune o poveste!

- De ce nu ne spui o poveste?

Tudor și Florica vor o poveste. Ea nu știe povești, dar își aduce aminte de prietenul moșu, care... Gata! Tușesc ca să-mi dreg gura și încep așa:

- Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cunsecade, eu cunsecade, locuiește un om cunsecade...

- Nu mai spune! strigă Tudor. Primot început, ce să zic...

- Cum? Nu vă place începutul?... Așa-i, nu sună prea bine, este moșu cu zămrăt. Nu știu de ce-i atât de greu să încep o poveste... Ai băgat cumva de seamă? Și vouă vi-i greu?

- Da, moșu moșu, încurajează Florica. Dar, ce să-i faci, mai să zămrăt! Doar fără povești nu se poate...

- Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cunsecade, eu cunsecade, trăiește un om tare cunsecade, mai cunsecade decât toți oamenii cunsecade din tot orașul nostru cunsecade, strig atunci pe neașteptate și aștept să-i văd bățând din gură și strigând: Bravo-o-o!

Dar Tudor și Florica rămân liniștiți și doar oftează încetisor:

- Nici așa nu-i cine știe ce!

- Dar nu-i nimic, mă îmbărbătează Florica. Spune mai departe...

ÎNCEPUTUL

- O poveste!
- Spune o poveste!
- De ce nu ne spui o poveste?

Tudor și Florica vor o poveste. Eu nu știu povești, dar îmi aduc aminte de prietenul meu, care... Gata! Tușesc ca să-mi dreg glasul și încep așa:

- Trebuie să știți, copiii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, locuiește un om cumsecade...

- Nu mai spune! strigă Tudor. Frumos început, ce să zic...

- Cum? Nu vă place începutul?... Așa-i, nu sună prea bine, recunosc eu amărât. Nu știu de ce-i atât de greu să începi o poveste... Ați băgat cumva de seamă? Și vouă vi-i greu?

- Da, nu-i ușor, încuviințează Florica. Dar, ce să-i faci, mai încearcă! Doar fără povești nu se poate...

- Trebuie să știți, copiii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, trăiește un om tare cumsecade, mai cumsecade decât toți oamenii cumsecade din tot orașul nostru cumsecade, strig atunci pe nerăsuflăte și aștept să-i văd bătând din palme și strigând: Bravo-o-o!

Dar Tudor și Florica rămân liniștiți și doar oftează încetișor:

- Nici așa nu-i cine știe ce!
- Dar nu-i nimic, mă îmbărbătează Florica. Spune mai departe...

– Dacă nu ești în stare să începi ca lumea, întregește Tudor. Mare lucru era să spui și tu: A fost odată un om tare cumsecade...

– Tii! strig eu, de tot rușinat, cum de nu mi-a dat prin minte?... A fost, așadar... Stați nițel, stați, că iar nu merge!

– Dar ce mai e?

– E că nu pot spune „a fost“. Pricepeți? Omul de care vă vorbesc „este“. Acum.

J.P.P.

– Este odată un om, îmi suflă repede Florica, dar Tudor îi face semn să tacă și-mi poruncește scurt:

– Lasă începutul! Mai departe.

– Ce să fac? Am să-l las, mă învoiesc eu ușurat și prind a povesti mai departe: Omul de care vă vorbesc e cel care scrie toate poveștile pentru copii...

– Da?

– Da. Dacă am să vă spun cine vine la el acasă, nici n-o să mă credeți. Într-o zi vine un arici...

– Da?

– Da. Într-alta un urs, în cealaltă o balenă, în fiecare zi vine câte-un animal sau câte o pasăre, de stă cu el la taifas. Nu știu de unde a învățat el graiul animalelor, dar vorbește cu aricii și urșii, așa cum vorbim noi acum...

– Adică românește? vrea să știe Tudor.

– Nu, am vrut să spun că se înțelege cu aricii și cu urșii la fel de bine cum ne înțelegem noi trei. Cu aricii vorbește aricește, cu urșii ursește, cu balena balenește și, așa mai departe, cu fiecare pe limba lui! Află tot ce li se întâmplă și le scrie apoi pățaniile pe foi de hârtie, cărora le dă drumul pe fereastră. Foile zboară, se împrăștie prin țară, și-atunci tăticii și mămicile, bunicii și bunicile le găsesc, le citesc și-apoi vi le povestesc...

– Și tu, ai prins și tu vreo foaie de hârtie? întreabă Florica.

– Am prins și eu câteva...

– Păi tu nu ești nici tătic, nici mămică, nici bunic, nici bunică...

– Nu sunt, e adevărat, dar o să fiu. Și, după cum vedeți, mă pregătesc de pe acum temeinic pentru treaba asta... Acu, vorba e, vreți să știți ce scrie pe foile pe care am izbutit să pun mâna?

– Vrem! Sigur că vrem!

– Ei, atunci tăceți din gură și ascultați zece povești pitice, dar adevărate,

Că, vezi bine, de n-ar fi

Nici eu nu le-aș povesti!

POVESTEA BALENEI CELEI MARI ȘI A PEȘTIȘORULUI VITEAZ

A fost odată o balenă. O balenă mare, care înota prin cele mai mari oceane. De dimineață până seara înota, iar pe seară se culca, adormea și visa. Nu era o balenă rea, dar era cam prea înfumurată. Stați să vedeți!

Într-o zi, cum înota prin cel mai mare ocean dintre toate oceanele, se întâlnește cu un peștișor mic, mic cât degetul mic de la o mână mică.

– Ho-ho! Ce pește mic! râse balena. Mă și mir cum de nu ți-e frică să înoți prin oceanul ăsta! Doar e cel mai mare dintre toate...

– De ce să-mi fie frică? răspunse peștișorul, care era viteaz.

– Ce? Nu ți-e frică?... Dar de mine ți-e cam frică, așa-i?

– Nu, spuse peștișorul. Nici de tine nu mi-e frică...

Vai, tare s-a mai supărat balena! A început să dea cu coada prin apă și să stropească atât de cumplit, de-ai fi zis că toată apa are să sară afară din ocean și n-o să mai rămână pic de apă în cel mai mare ocean dintre toate oceanele.

– Îți arăt eu ție! a strigat balena și, nici una, nici două, haț! a înghițit peștișorul.

Vedeți, asta n-a fost frumos din partea ei. Și de aceea a și fost pedepsită. Aveți puținică răbdare și-o să aflați tot, tot, chiar așa cum s-a-ntâmplat. Întocmai!

Dacă s-a trezit în burta balenei, peștișorul n-a mai văzut nimic. Era acolo la fel de întuneric cum se face când închizi amândoi ochii. Ia încercați să-i închideți! Așa-i că nu vedeți nimic?

Peștișorul, însă, era viteaz. Măcar că se afla în întuneric, nu s-a speriat și, măcar că nu vedea nimic, a strigat cu glasul lui subțirel:

– M-ai înghițit tu, dar mie nu mi-e frică!

Și, cât era de mare, s-a cam speriat balena, auzindu-i glasul.

– Ia te uită la el! și-a spus. Tot nu tace.

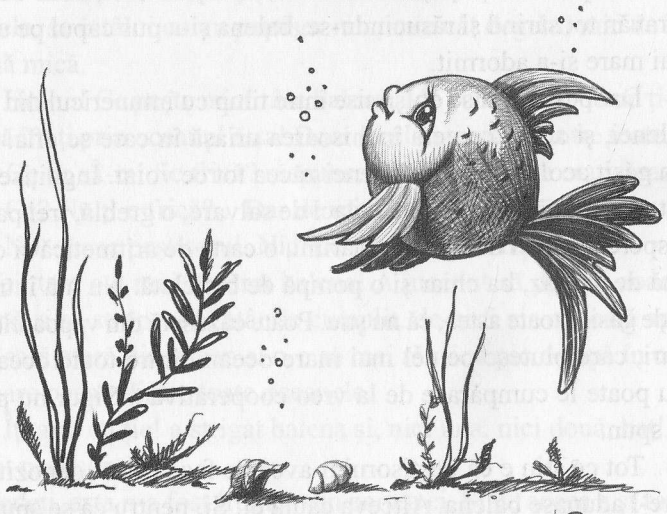
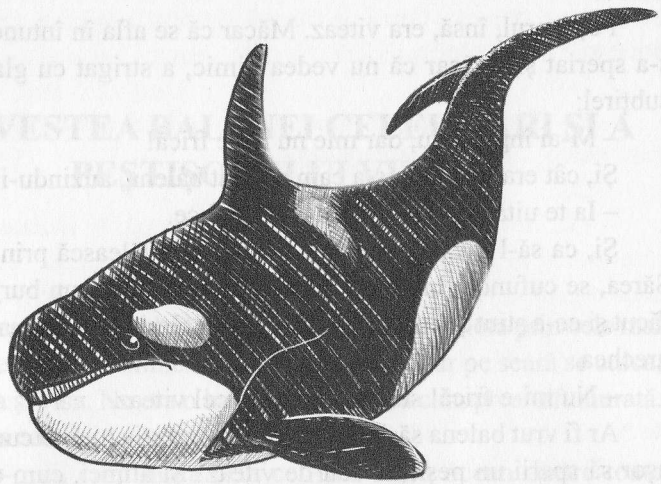
Și, ca să-l facă să tacă, începu să se tăvălească prin ocean. Sărea, se cufunda, înota pe spate și se răsucea ca un burghiu. A făcut și ce-a știut și ce n-a știut și, într-un târziu, istovită, a tras cu urechea.

– Nu mi-e frică! striga peștișorul cel viteaz.

Ar fi vrut balena să-l mai sperie, dar nu știa nici ea cum. Nu-i ușor să sperii un peștișor atât de viteaz! Și atunci, cum obosise zdравăn tot sărind și răsucindu-se, balena și-a pus capul pe un val mai mare și-a adormit.

Dar peștișorul se obișnuise între timp cu întunericul din burta balenei, și acum cerceta închisoarea uriașă în care se afla. Și ce n-a găsit acolo! În burta balenei zăcea tot ce voiai. Înghițise zece butoaie cu măslina și nouă colaci de salvare, o greblă, trei pantofi desperecheați și de felurite mărimi, o carte de aritmetică și o mașină de aragaz, ba chiar și o pompă de bicicletă. Nu mă întrebați unde găsisse toate astea, că nu știu. Poate căzuseră din vapoarele cele mari, care plutesc pe cel mai mare ocean dintre toate oceanele, sau poate le cumpărase de la vreo cooperativă... Sigur nu pot să vă spun.

Tot ce știu e că peștișorul n-avea ce face cu tot depozitul pe care-l adunase balena. Altceva căuta el. Și, pentru că se spune că cine caută găsește, iată, găsi și peștișorul ceea ce căuta: un ciocan și un cui gros.

JP

Atunci, fără să stea mult pe gânduri, peștișorul cel viteaz a apucat ciocanul, a apăsat vârful cuiului în burta balenei și-a început să bată.

– Vai de mine! Ce s-a întâmplat? a strigat balena, trezindu-se din somn. Te pomenești că am înghițit un afurisit de țanțar...

Dar, până să-și dea ea seama ce și cum, peștișorul făcuse o gaură și se strecurase afară, strigând voios:

– Rămâi cu bine, balenă. Și, de speriat, să știi că tot nu m-am speriat...

– Tu erai? a răcnit balena și, măcar că o durea burta, a vrut să se repeadă după el.

Dar atunci a văzut că, prin gaura pe care o făcuse peștișorul, apa celui mai mare ocean dintre toate oceanele începea să-i năvălească în burtă și pricepu că-i în primejdie să se scufunde. Speriată de-a binelea îl lăsă încolo pe peștișorul care-i făcuse buclucul și începu să înoate, căutând ceva cu care să astupe gaura.

– Vai! Vai! plângea balena. Sunt o balenă atât de mare și uite ce-am pățit...

Înotă încoace, înotă încolo și găsi o bucată de lemn. O luă repede, o potrivi în dreptul găurii și văzu că o astupase de minune.

– Uf!

Dar abia răsuflase, că se pomeni lângă ea cu un vaporeș. Căpitanul îi făcu semn cu luneta și strigă cât putu de tare:

– Balenă, hei, balenă! Fă bine și dă-ne înapoi bucata de lemn, că s-a desprins din vaporeșul nostru...

– Zău? oftă balena. N-am știut, vă rog să mă iertați! Și-i dădu căpitanului bucata de lemn.

Îi trecuse pasămite înfumurarea și, cum o pățise o dată cu peștișorul cel viteaz, se arăta acum bine crescută și îndatoritoare. Dar mi se pare că era cam prea târziu...

Vaporeșul se depărtă repede (se vede treaba că cei de pe vaporeș erau tare zoriți) și, plângând, balena începu să caute iarăși un dop pentru gaura prin care năvălea apa celui mai mare ocean dintre toate oceanele.